

3 / EKİM 2022

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

KUBİLAY KIZILKAN

Alkışlandıkça özsaygıya ve sevgiye değer olduklarını hissederler. O yüzdendir ki en iyi iş, en pahalı araba, en ‘cool’ kıyafet, en seksi sevgiliye sahip olmak isterler.

RABİA YAMAN

ben öyle belledim
ki yağsam inerdi
yüreklerle bir dargınlık
ziyadesinde bir esenliğin

HATİCE ÇAKMAK ŞAHİN

Sirtını yasladı sonra kadim dostu. Rengi siyaha çalan bu mermer tezgâha. “Gerçi taş olsa çatlardı.” dedi ve “Kararması çok mu?” diye ekledi.

SAYININ YAZARLARI:

Kubilay Kızılkan- Nilüfer Çeken Özbay- Damlanur Özsoy- Rabia Yaman- Kübra Çiçek- Uğur Ataş- Hatice Çakmak Şahin- Sezgi Kaya

BİR TAHTA

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Görsel Danışman: Dilber SANCAK

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 3

Dönem: Ekim 2022

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 3 / 2022 EKİM DÖNEMİ ESERLERİ

1. Rasyonelleşmiş Narsisizm, Kubilay KIZILKAN.....1
2. Hesaplaşma, Nilüfer Çeken ÖZBAY2
3. Geçici, Damlanur ÖZSOY.....4
4. Yağmur Limon ve Nar, Rabia YAMAN.....5
5. Yüklerimin Üzerine Oturdum, Kübra ÇİÇEK.....6
6. Doğuşa Özlem, Uğur ATAŞ.....7
7. Bir Kadın ve Mermer Tezgâh, Hatice ÇAKMAK ŞAHİN.....8
8. Sonbaharda Sitem, Sezgi KAYA.....9

RASYONELLEŞMİŞ NARSİZİZM

Kubilay KIZILKAN

Doğada hiçbir şey nedensiz var olmadığı için bizlerde de her davranışın bir işlevi var. Narsistlerin korkutucu ukalılığı içsel yetersizliklerini, utanma ve aşağı olma korkularını saklama amacı güder. Etrafınızdaki herkesi ve en çok da kendinizi inandırmaya çalıştığınız sahte ama mükemmel bir kendilik ve daimî olarak bu sahteliğin ortaya çıkmasından duyulan bir korku. Bu da yetmezmiş gibi sahteliğin sonucu olarak kendi kendinize kaldığınızda boşluk ve değersizlik hissiyle boğuşma seansları... Hayal ettiğinizde bunun çok korkutucu bir durum olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bu acılardan kurtulmanın yolu çoğu zaman etraflarındaki kişilerce tüketici biçimde onaylanma arzusundan geçer. Alkışlandıkça özsaygıya ve sevgiye değer olduklarını hissederler. O yüzdendir ki en iyi iş, en pahalı araba, en ‘cool’ kıyafet, en seksi sevgiliye sahip olmak isterler. Çünkü bunlar herkes tarafından takdir almayı kolaylaştırır. İnsanlara verdikleri değer de bu ‘en- (...)ler’ tablosu ile ölçülür, bu açıdan tüketicilik bağlamında metalaşma onlar için çok kıymetlidir.

En başta dediğim gibi hepimiz biraz narsistiz. Toplumsal olarak insanları yüceltip yüceltip sonra bir kalemde yok etmiyor muyuz? Etraf bir gecede ünlenip bir günde unutulmuş insanlarla dolu. Sosyal medya hesaplarımıza dönüp bir bakalım, asıl hayatlarımızdan her açıdan biraz daha fazlası gibi görünmüyorlar mı? Daha eğlenceli, daha mutlu, daha ‘cool’... İşte bahsettiğimiz sahte kendilik de böyle bir şey. Kafe işleten bir arkadaşım insanların ‘fotoğrafta güzel çıkacak bir şey olsun’ şeklinde yemek siparişi vermeye başladıklarından bahsetmişti. Sosyal medya çılgınlığı her geçen gün büyürken biz mi profillerimizi yönetiyoruz, profiller mi bizi? Alın size narsisistik içsel çatışma örneği! Peki ya bu ‘selfie’ meselesinden de narsistler mi sorumlu? Rasyonelleşen dünyanın bir sonucu olarak niteliği geri planda bırakıp biz de takipçi sayısı meselesini önemsemiyor muyuz? Hadi itiraf edelim ‘like’ sayısı arttıkça hoşumuza gidiyor. Bu alkışlanma ihtiyacı sizce de biraz narsisistik değil mi? Diğer taraftan sosyal hayatın hızlanması ve kalabalıklar içinde yaşamak geçmişlerini, çevrelerini, iç dünyalarını hiç bilmediğimiz insanları kısa sürede değerlendirmemize neden olmuyor mu? Ayakkabılarına, saç ve sakallarına, oturdukları semtlere ya da ellerindeki araba anahtarına göre ölçüp biçmiyor, idealize etmiyor ya da küçümsemiyor muyuz? Evet hepimiz narsistiz ve gittikçe daha da narsistleşiyoruz. Aslında hepimizin içinde ‘bozukluk’ dediklerimizin hepsinden birer parça var. Mühim olan bütün bu eğilimlerin hangisine ne kadar izin verdiğimiziz...

HESAPLAŞMA

Nilüfer ÇEKEN ÖZBAY

Melda, evi boşaltmak için çağrıldığında kendini bunun için hazır hissetmiyordu. Ancak telefondaki ses “Eğer gelmezseniz evi satınca mobilyalarla birlikte annenizin kişisel eşyalarını da atacağız.” deyince gitmek zorunda hissetti. Yıllar önce bir öfke anında çıktığı ev döndüğünde yuva vasfını kaybetmiş; bahçe kapısına sarılmış hanımeli kurumuş, güllerin gövdesi kütüğe dönmüş, her yanı yabani otlar bürümüştü. Demek ki annem tüm silikliğine rağmen eve hayat vermiş diye düşündü.

Bahçeye girdiğinde çocukluğunu havuzun kenarında oynamaya kaldığı yerden devam ederken buldu. Kardeşi dut ağacına kurulmuş salıncakta sallanıyor, babasının çaldığı bağlama melodisine eşlik eden annesinin sesi geliyor. “Salına da salına da gel, haydi yavrum dön dolaş yine bana gel...” Panjurları iki yana açılmış pencereden dantel tül dışarı doğru uçuşuyor. Sırtını dayama isteği hissetti. Hayır, hayır kendini salmayacaktı. Yıllardır içinde bileyerek keskinleştirdiği öfkesi öylece dağılamazdı.

Merdivenleri bir solukta çıkıp zile bastı. İşleri hemen halledip buradan gitmek istiyordu. Esmâ Hanım’ın içeriden gelen “Şimdi açıyorum!” cümlesinden sonra kapıya ulaşmasını beklemek ona çok uzun geldi. Kapı açıldığında bir an ne yapacağını bilemedi. “Aaa Melda. Buyur kızım.”

“Birkaç gün önce avukat aradı da.”

“Evet, haberim var. Kardeşin yurtdışında olduğu için vekalet vermiş. Ama eşyalarla ilgilenmiyor. ‘İkinci ele verin, veremediklerinizi atın.’ dedi.”

“İlgilenmiyor? Evi satmakla ilgileniyor ama.”

“Orasını bilemem. Nasıl yapalım? Nelere bakmak, hangilerini almak istersin?”

“Buradan ev eşyası götüreceğim değilim. Kişisel eşyaların atılmasına gönlüm razı gelmedi.”

“Sen küçükken de böyle hisli ve naiftin.” derken sesi titredi Esmâ Hanım’ın.

Genç kadın ikinci kata annesinin odasına yöneldi. Girdiğinde perdeleri kapalı pencereyi açtı. İçeri dolan gün ışığı odanın tozunu çıkardı gün yüzüne. Eski emektarları, ceviz karyolanın üzerindeki kanaviçe işli sakız beyazı yatak örtüsünü kaldırarak sedef kakma bir sandık çıkardı. Ona doğru uzattı. Kucağındaki sandıkla birlikte odadaki dinlenme koltuğuna ilişti. Kapağı kaldırdığında içinde bir deflerle birlikte çeşitli fotoğraflar olduğunu gördü. Rast gele bir fotoğraf aldı. Elindeki bayram fotoğrafında annesi her zamanki gibi babasının yanında kısa görünmek için dizlerini bükmişti. Zaten ya dizlerini bükerek ya başını omzuna yaslar şekilde poz verirdi. Hep böyleydi annesi. Kocasından daha iyi bağlama çalardı ama onun yanında eline almazdı. Çok güzel bir sesi vardı ama hep alçak sesle eşlik ederdi. Sanki fark edilecek diye aklı çıkardı. Defteri eline aldığı anda Esmâ Hanım “Anneniz olur da gelerseniz okumanız için bazı sayfaları işaretlediğini söylemişti. Bana düşmez ama baksanız iyi edersiniz.” dedi.

Melda kenarı kırmızı kalemle işaretleniş ilk sayfayı çevirdi. “Arif bugün ‘Evi Melih’in üzerine yapacağım.” dedi. ‘Melda ne olacak?’ diye soracak oldum. ‘Soyumuzu devam ettirecek tek erkek evladım var. Mallarımız bölünsün de el-alemin ne olduğu bilinmez herifleri mi yesin?’ dedi. ‘Melda’m içlidir. Gönül koyar,’ dediysem de dinletemedim...”

Annesinin onu korumaya çalışmış olması gerçeği şaşırttı onu. Sayfaları karıştırmaya devam etti.

“Melda evi terk etti. Babasıyla tartışırken ‘Senin benim malımda mülkümde gözüm olduğunu bilmiyordum.’ demesini kaldıramadı. Kanı çekildi resmen. Her şeyiniz sizin olsun diyerek çekti kapıyı. Allah’tan Melih’in arkasından ‘Beni kısıkanıyorsun değil mi?’ dediğini duymadı...”

Demek kardeşinin de evi ona bırakmalarında gözü vardı.

“Ahmet Bey’i aradım. Ofisinde iş vermesi için Melda’ya teklifte bulunmasını rica ettim. Kiracı olarak baktığı evin sahibiyle görüşüp kızımın ödeyebileceği miktarı kabul etmesini üstünü tamamlayacağımı söyledim. Kimsenin haberi olmaması konusunda anlaştım. Üzeyir’i onu koruyup kollaması için görevlendirdim. Arif ve Melih’in bundan haberi olmaması için sıkıca tembihledim...”

Her şeyi kendi başardığını sanırken annesinin gizli desteğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. Elindekilerin kendi başarısı olmasından mütevellit gururu sarsıldı.

“Arif’i kaybettik. Melda mezarlıkta uzaktan katıldı cenazeye. Oysa yanında olup elini tutabilmeyi ne çok isterdim. Avukat, Melih’le bana vasiyeti okudu. Arif evin Melih’e verilmesi için ölene kadar evde yaşamam şerhini düşmüş. Melih ‘Yani annem ölmeden evi satamam doğru mu anladım?’ diye sorunca mideme yumruk yemiş gibi oldum...”

Ne olmuştu aynı evde büyüdüğü kardeşine. Nasıl böyle gözü dönmüş hareket edebiliyordu?

“Kocamın ölümünden sonra oğlum bir iki defa geldi bir daha gelmedi. Melda’nın kırgınlığı geçmemiş olacak ki arayıp sormuyor. Ah Arif Bey! Ah! Yapayalnız kaldım bu koca evde. Esmâ da olmasa dertleşecek kimsem yok. Bir o kaldı eski günlerden yadigâr...”

Annesinin yalnızlığı yüreğini burktu. Gözleri nemlenmişti.

“Melih geldi bugün. Yurtdışına yerleşecekmiş. Orada yaşayacakmış. Ona ihtiyaç da pek yokmuş. Müdür, muhasebeci, avukat bal gibi döndürürmüş işleri...”

“...”

Melda saatler sonra günlükten başını kaldırıp “Annemin benim için yaptıklarını biliyordun değil mi?” diye sorduğunda Esmâ Hanım başını öne eğmekle yetindi.

Nasıl olmuştu bu? Silik bir tip olduğunu düşündüğü annesi ona hissettirmeden hayatına yön vermişti. Okuduğu gerçeklerden sonra annesinin hatırasına sahip çıkmaya karar verdi. Cep telefonunu aldı avukatının numarasını çevirdi. Satışa itiraz edeceğini söyledi. Defterle başladığı yüzleşme bir hesaplaşmaya dönüştü.

HER ŞEY GEÇİCİ

Damlanur ÖZSOY

Bazen gecenin karası çöker gönle
Hep koca kayalar çıkar sanırsın önüne
Gün olur sonra, zıddına döner
Damlalar ışıık olur simsiyah çölüne

Bazense neşe dolu tılsımın kaybolur
Alışmışken ona bir anda yok olur
Umut ışııkların, sanırsın ki söner
Ama bir gün o tılsım yine seni bulur

Boşa dememişler! ‘Her şey geçici’
Hayat kucaklar hem hüznü hem sevinci
Varlıkla yokluk arasında şu dünya
Dert sandığın gözyaşı, olur sana inci

YAĞMUR, LİMON VE NAR

Rabia YAMAN

ben öyle belledim
ki yağsam inerdi
yüreklere bir dargınlık
ziyadesinde bir esenliğin

ziyadesinde bir fotoğrafın arka yüzünde
yazılı nottan kalma
okulda kalmakta ustalaşmış
bir dağın adını
ezberlemekten aciz varlık
gider de sokulurdu bir
çiçeğin koynuna bir
dağın eteğinde
makro boyutları görme hevesinde
mikro alemlerde
sürünür gider de bir şey olur belki
belki gün doğar diyerekten
sokakları sekerekten geçerdim.
kadınların ruhları
emanet edilirdi süsenlere
bir ince dertten toprağa düşenlere

verilirdi ruhum emaneten
ben yine gider o âleme sürtünür idim
sesim dağları delemeyebilirdim
sesim, bir emaneti yüklenir
sesleri getirirdi bana
ben yine bir
yaban gülüne niyetlenirdim

bir ağaç ekerim sanırdım
bağrında filiz yeşillenir
kendi kurak topraklarımı geçtim
nüfusa, notere geçtim
bir bağra vurur sanırdım
bir filizin toprak yırtan acısı
bir anne oluş
yahut
bir yeniden doğuş

gelirdi ağızma nice sözler
sana arap sümbülünden
bahsetmek isterdim misal
buna dağ sümbülü de derler derdim
sen hep benim bahçemde
neler yetişir merak ederdin
bilirdim
ama ben bahçemdeki goncayı
merakınla büyütmedim
eğer ki sevebilseydin
görmeden bir çiçeği kokusundan
kokuyu takip edebilseydin yahut
belki gözlerin daha güzel
bakardı bir aynısefaya.
belki bülbüller başkaca çiçekleri
güllerle bir sanırdı

YÜKLERİMİN ÜZERİNE OTURDUM

Kübra ÇİÇEK

Anladım ki çok acı çekmek için annenin ölmesi gerekmiyor.
Bir yangın ki içimde köze dönmüş asla sönmüyor.
Sanki güneş besliyor içimdeki ateşi.
Mutlu olmam benim için değil.
Kendimi huzurlu hissetmek bana değil.
Ölümü beklemek de bir sınavmış, onu anlatıyor biri.
Ellerim büyüyor, ayaklarım büyüyor, aklım?!
Bir böcek gibiyim sokakta.
Yürüyorum, zemin küçülüyor,
Dizlerim aşağı çekiyor,
Adımlarım kaldırımlara kayboluyor.
Bir karıncanın eli dolaşıyor sırtımda sanki.
Bir ses duyuyorum, üzerime yürüyor adeta.
Yürüyorum yüzüme boşluk çarpıyor.
Tabirinden kaçıyor rüyalarım.
Bu kaçınıcı karanlık, gece sandığım?
Hani benim şahidim,
Hani barış,
Hani babam?

DOĞUŞA ÖZLEM

Uğur ATAŞ

Dağlardan ılık topla bana
Dağlara bir geçiş yaratmalı matemimiz
Yorgun bir öksüzlüğü ellerimle sulayıp geleli
Tütmüyor bu diyarda evrensel çayların dumanı
Beşikte bir Anadolulu
Nasıl bakarsa dünyanın tavanına
Öyle şaşkın bak bana, öyle meraklı
Üzerimden çekilen gözlere hesap sorarcasına
Göge bak diyen Tanrı'yı dinler gibi bak bana

şimdi anımsıyor musun ismimi?
Gündüzleri yol, geceleri yolculuğum ben
Pörsümüř hatrımı yerden almadan gidenler
Göremezler ağır aheste gidişimi
Sen gir koluma elinde bir sepetle
Bir gölgenin şarkısını tutturup
Bir anahtar unutmuř gibi
Bir otobüs kaçırır gibi bakalım boşluklara
Zaten her şeyden bir boşluk kalmayacak mı geriye?

Gözlerin řehirler yudumlamıř gibi bak bana
Hep hazır olsun köřede bir bavul
Ben korkarım toprağını parlatanlardan
Işıklara sırtanlardan
Ağıtlar yazıp satan tüccarlardan
Yeryüzünün en mat yerini bulalım biz
En düz yere indirelim yükümüzü

şimdi bir şey bulup temize çekelim seninle
Kalemin kıymetini bilen, sımsıkı tutunan ucuna
Bir şey bulalım
Maruz kalmayalım artık ansiklopedik kibirlere
Bilir misin nerelidir avularım?
Terledikleri yeri yurt tutmaya çalışıp
En son sana kurdular çadırlarını
Sen de daldılar yorgunluk uykularına
Ne varsa yalan oldu kitaplarda

Telaşı geçmemiş bir anneyi düşünle
Sen de titrerdin bir zamanlar
Kediler yaşamayı unutup atlayıverince yollara
şimdi bir telař doldurup eteklerimize
ıktığımız tüm yokuşlardan geri inelim
Bulalım hakkettiğimiz dereleri
Tüm unuttuklarımızın yorgunu değıl miyiz biz?

Dağlardan ılık topla bana
ığların da vicdanı sızlasın bundan sonra
Magmanın da rüzgârların da
Dağlara bir geçiş yaratmalı matemimiz
Ne kadar sancı varsa biriktirip bir dağa
Yeniden, yeniden doğmalıyız biz

BİR KADIN VE MERMER TEZGÂH

Hatice ÇAKMAK ŞAHİN

Güneş henüz ışıklarını şehrin üzerine yansıtmaya başlamıştı ki uykusundan koşar gibi uyandı. Mutfak penceresini açtı. Derin derin yosun kokusunu içine çekti. Sigarasını yaktı, ardından menekşelerini suladı. Sırtını dayadı sonra kadim dost; anlatı da anlattı.

O anlatırken mutfaktaki her ayrıntıya gün ışığı iyiden iyiye yayıldı. Işıkların arasında eşyalar ve gölgeler dansına başladı, yosun kokusu taze çay kokusuyla iyice bir demleniverdi.

Tüm bunlar olurken Remziye Kadın kavurduğu helvayı komşulara dağıttı. Her yıl yaptığı gibi bu yıl da tek tek parmaklarıyla saydı.16. yıld.

Sırtını yasladı sonra kadim dost. Rengi siyaha çalan bu mermer tezgâha. “Gerçi taş olsa çatlardı.” dedi ve “Kararması çok mu?” diye ekledi.

Remziye Kadın;

43 yaşında bir dul. Yamaçta küçük bir ev. Eteğinde dört çocuk.

Yazın mısır tarlası, kışın hamsi pazarı, git gel.

Büyüğü bıçaklayınca baba katilini, yollara başka yollar eklendi.

Yazın mısır tarlası, kışın hamsi pazarı, hafta sonu hapishane kapısı, git gel.

Şimdi gelelim mermer tezgâha.

Birlikte gelmişlerdi bu eve sırdaşıyla. Remziye Kadın anlatır, o da uzun uzun susardı.

Anlatılanlar içinin derinlerine yerleşir, kadının kalbi ona doğru akar, onun da rengi siyaha çalardı.

Sonra uzaklardan bir uğultu duyuldu. Ansızın bir rüzgâr yamaçtaki bu küçük eve uğradı. Mutfak penceresini bir açtı bir kapadı. Kalplerden bir perde aralandı.

Nedense ikisi de anımsadı.

Kadının adı Gülbahar’dı.

Mermer tezgâh ise bembeyazdı.

SONBAHARDA SİTEM

Sezgi KAYA

Sonbahar bahaneydi, dökülen yapraklara değildi sitemim,
Her güz sancısı, sarı saçlarını hatırlatırdı bana,
Yokluğunun, ılık çalarak getirdiği kederi ve gözyaşını,
Her sonbaharda daha derin hissettirdi, sana olan hasretimi,

Sonbahar bahaneydi, dökülen yapraklara değildi sitemim,
Yokluğunda, kilit vurulmuş, büyük, demir zindan kapıları gibi,
Hapsetti beni ruhum, yalnızlığa, sensizliğe ve senin hasretine,
Bir de ölüm sessizliğine,

Sonbahar bahaneydi, dökülen yapraklara değildi sitemim,
Her güz sancısı, sarı saçlarını hatırlatırdı bana,
Saatin gece on ikiyi vurduğu, her dakikasında,
Üşüyüp titriyor ruhum, bu sensizliğin, yalnızlığın ve kimsesizliğin girdabında...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...